

ΑΙ ΑΝΩΤΑΤΑΙ ΕΙΔΙΚΕΥΜΕΝΑΙ ΕΥΡΩΠΑΪΚΑΙ ΑΡΧΑΙ ΕΝ ΤΩ ΠΛΑΙΣΙΩ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΥΠΟ ΤΟΥ κ. ΠΑΝΤ. ΡΟΖΑΚΗ

Τὴν 18ην Μαρτίου 1953 ἐδόθη ἡ 16η ὁμιλία τῆς ἐφετεινῆς σειρᾶς τῆς Ἀνωτέρας Σχολῆς Βιομηχανικῶν Σπουδῶν, εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας 84 αἴθουσαν αὐτῆς, ὑπὸ τοῦ κ. Παντελῆ Ροζάκη, τῆς Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Οἰκονομίας. Ὁ ὁμιλητὴς, βαθὺς γνώστης τοῦ θέματος, ἐξέθεσε μετὰ πάσης σαφηνείας τὰς τεχνικὰς λεπτομερείας τῆς κινήσεως διὰ τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ἐνωσιν καὶ ἐπέσπασε τὰ χειροκροτήματα τοῦ πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου του. Κατωτέρω, τὸ κείμενον τῆς ὁμιλίας.

Τὸν μεταπολεμικὸν εὐρωπαϊκὸν κόσμον, καθὼς, ἄλλωστε, καὶ δλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα, ἀπασχολοῦν ποικίλα μεταπολεμικὰ προβλήματα, τὰ ὅποια ἢ προϋπήρχαν καὶ κατέστησαν ὀξύτερα μετὰ τὸν δεῦτερον παγκόσμιον πόλεμον ἢ ἀνέκυψαν ὡς βαρεῖαι συνέπειαι τοῦ πολέμου τούτου.

Εἰδικώτερον, ὅμως, διὰ τὴν ἰδικήν μας ἤπειρον, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐξευλίχθησαν τὰ δραματικώτερα πολεμικὰ γεγονότα τῶν τελευταίων δεκαετηρίδων, τὰ μεταπολεμικὰ προβλήματα εἶναι παμμέγιστα καὶ ἀπαιτοῦν λύσεις ἐπείγουσας ὅσον καὶ ρωμαλέας.

Διότι, πλὴν τῆς αἱματηρᾶς πανδαισίας τῶν φονικῶν ὄπλων ἀπὸ τὰ ὅποια ἔκατομύρια ἀνδρῶν, ἐκ τῶν πλέον ἀποδοτικῶν, ἐστερήθησαν τῆς ζωῆς των ἢ κατέστησαν ἀνίκανοι πρὸς ἐργασίαν, μύρια ἄλλα προβλήματα ἀνέκυψαν ἐκ τῆς

στικότητά τῆς ζητήσεως τῶν προϊόντων των ἐκ μέρους τοῦ ἔξω κόσμου. Ἐξ ἄλλου αἱ ἀγοραὶ ἐκ μέρους τῶν κατοίκων τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὸν βαθμὸν τῆς εὐημερίας των. Ἐξ αὐτοῦ προκύπτει διατι ὕψεις εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας δύναται νὰ ἔχη δυσάρεστον ἀντίκτυπον διὰ τὸν ἔξω κόσμον.

Δ

Ἀπομένει νὰ ἐξετασθῇ πῶς καλύπτεται ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῶν 11 καὶ τῶν 15 δισεκατομμυρίων δολларίων ἐτησίως, ἀφοῦ εἰς τὰ 11 προστεθοῦν 1—2 ὡς ἀντίτιμον τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς ἀλλοδαπῆς. Ἀρχικῶς, διετέθησαν τὰ εἰς χρυσοῦν καὶ εἰς δολλάρια ἀποθέματα τῶν ξένων χωρῶν καὶ ἡ ἀμερικανικὴ βοήθεια, ἡ ὁποία εἰς ὠρισμένα ἔτη ἔφθασε σημαντικὰ ποσὰ διδόμενα πρὸς παρακώλυσιν τῆς καταρρεύσεως καὶ πρὸς ἐπιτάχυνσιν τῆς ἀναρρώσεως εὐρωπαϊκῶν, κυρίως, κρατῶν. Ἐνωμένοι Πολιτείαὶ τὰ θεωροῦν ἀπαραίτητα διὰ τὴν ἰδίαν αὐτῶν ἀσφάλειαν.

Τώρα τὸ ἔλλειμμα καλύπτεται κυρίως ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴν καὶ τεχνικὴν βοήθειαν, ἀπὸ τὰς δαπάνας τῶν ἀμερικανικῶν σχηματισμῶν τῶν στρατοπεδευμένων εἰς ξένας χώρας καὶ ἀπὸ τὰ δάνεια τῆς Διεθνοῦς Τραπεζῆς Ἀνασυγκροτήσεως καὶ Ἀναπτύξεως. Πολλά, ἴσως ὑπὲρ τὸ δέον πολλά, προσδοκῶνται ἀπὸ ἰδιωτικὰς ἀμερικανικὰς τοποθετήσεις εἰς τὴν ἀλλοδαπήν, ἂν ἡ ἐγγύησις τῆς ἀμερικανικῆς κυβερνήσεως κάμῃ τὰς τοποθετήσεις αὐτὰς ὀλιγώτερον ἐπικινδύνους. Θὰ ἦτο πολὺ λογικώτερον ἂν οἱ Ἀμερικανοὶ ἐψήφιζον τὴν ἐξωτερικὴν ἐμπορικὴν πολιτικὴν, τὴν ὁποίαν τόσον συχνὰ συνιστοῦν εἰς τὰ εὐρωπαϊκὰ κράτη, ἂν καὶ εὐρίσκονται ὑπὸ συνθήκας ὀλιγώτερον εὐνοϊκᾶς ἐκείνων ὑπὸ τὰς ὁποίας διαβιοῦν αἱ Ἠνωμένοι Πολιτείαὶ τῆς Ἀμερικῆς. Ἐμπόριον καὶ ὄχι βοήθεια, ὅπως ἐπιγραμματικῶς ἐδήλωσεν ὁ Ἀγγλος Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν.

καταστροφής των βιομηχανικών εγκαταστάσεων και της καθ' όλα εξαρθρώσεως της ευρωπαϊκής οικονομίας. Προβλήματα, έξ' άλλου, άστέγων πολεμοπαθών, λόγω του ολοκληρωτικού πολέμου, και προβλήματα άπληθυσμένων προσφύγων, των οποίων ή αντιμετώπιση άπαιτεί και μέσα οικονομικά και θέλησιν και νουν.

Είς μόνην τήν Δυτ. Γερμανίαν, ταύτην τήν στιγμήν, υπάρχουν 11 εκατομμ. προσφύγων και, διά νά όμιλήσωμεν και περι τής χώρας μας, δεκάδες χιλιάδων προσφύγων, εκ του συμμοριτοπολέμου, αναμένον εισέτι μίαν στέγην. Άλλά και άλλα άκόμη προβλήματα, έξ' ίσου γενικά και άγωνιώδη, αναμένον εν Ευρώπη λυσιιν επείγουσαν και όριστικήν.

Τά προβλήματα αυτά έκπηγάζουν εκ τής **κοινωνικής και πολιτικο - οικονομικής** άναρχίας που έδημιούργησεν ή πολεμική συμφορά.

Διά τήν επιτυχή όσον και επείγουσαν αντιμετώπισίν των άπαιτείται όχι άπλώς μεμονωμένη βούλησις ή ενέργεια αλλά συντονισμός προσπαθειών και συνένωσις πόρων όλων των εκ του πολέμου θιγέντων ευρωπαϊκών κρατών των οποίων ή εθνική οικονομία εδρέθη τελείως εξηθρωμένη.

Άλλωστε, είναι τόσον στενή ή άλληλεξάρτησις τής οικονομίας των, ώστε ή διάγωσις τής νά άποτελή άπλην διαπίστωσιν γεγονότος.

Υπό τήν πίεσιν τής ανάγκης και τό φώς τής μεταπολεμικής πραγματικότητος, τά ελεύθερα κράτη τής Ευρώπης άπεφάσισαν νά επαναλάβουν τήν παλαιάν προσπάθειαν τής **ενοποιήσεως αυτής**.

Όργανον δέ τής προσπάθειας ταύτης κατέστη, από του 1949, τό Συμβούλιον τής Ευρώπης, τό όποιον έδρεύει εν Στρασβούργω, με μέλη τά 15 ελεύθερα ευρωπαϊκά κράτη.

Τους σκοπούς και τας επιδιώξεις του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου διαγράφει περίπου ως εξής ή βαρυσήμαντος διακήρυξις του Συνεδρίου τής Χάγης του 1948 :

«Επέστη ή στιγμή διά τά ευρωπαϊκά κράτη όπως μεταβιβάσουν εώρισμένα εκ των κυριαρχικών των δικαιωμάτων εις μίαν **υπερεθνικήν εξουσίαν**, ίνα άσκήσουν έφεξής ταύτην από κοινού, επί τή τέλει όπως συντονίσουν και αναπτύξουν τους πόρους των».

Βάσει, λοιπόν, τής διακηρύξεως ταύτης, σφυρηλατούνται από διετίας εις τό Συμβούλιον τής Ευρώπης, εν Στρασβούργω, οι «εξειδικευμένοι» Όργανισμοί ή «υπερεθνικοί Άρχαί» οι όποιοι θα δώσουν, εις τό έγγυς μέλλον, εις τήν Ευρώπην τό όριστικόν της σχήμα εις δέ τους λαούς της τό αίσθημα τής σταθερότητος και άσφαλείας, που άποτελεί τήν αναγκαίαν προϋπόθεσιν τής αναπτύξεως τής ευημερίας των.

Από του τέλους του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου ή Ευρώπη ζή με δάνεια ή με τήν άμερικανικήν βοήθειαν, τήν χορηγούμενην βάσει του Σχεδίου Μάρσαλ. Άλλ' ή άμερικανική βοήθεια ήλαττώθη ήδη πολύ, και έφεξής θα βάλνη συνεχώς μειούμενη· έγγυς δέ είναι ό χρόνος τής ολοσχερούς διακοπής της. Τι θα συμβή τότε, εάν αι ευρωπαϊκά χωράι δέν έχουν οικονομικώς αναρρώσει, πώς τις δύναται νά μαντεύη. Έλλείψει δολλαρίων, μοιραίως θα προκύψη άδυναμία προμηθείας εωρισμένων πρώτων ύλών, τουθ' όπερ σημαίνει σταμάτημα των έργοστασιών, ανεργίαν, άθλιότητα και κοινωνικάς άναστατώσεις.

Αί μεμονωμένοι προσπάθειαι τῶν διαφόρων κρατῶν, ὅσον καὶ ἂν εἶναι εἰλικρινεῖς καὶ ἐπίμονοι, δὲν προώρισται νὰ ἔχουν ἀποτελέσματα ἱκανοποιούντα τὰς ἀπαιτήσεις τῆς σήμερον.

Κατὰ τὴν γνώμην τῶν ἐγκυροτέρων οἰκονομολόγων τῆς Εὐρώπης, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἱδρυθῇ **μία μοναδικὴ εὐρωπαϊκὴ ἀγορά**, τῆς ὁποίας ἡ ἀγοραστικὴ ἱκανότης θὰ εἶναι μὲν ὑποδεστέρα τῆς ἀμερικανικῆς τοιαύτης, ἀλλὰ θὰ εἶναι τοὐλάχιστον κατὰ πολὺ ἰσχυροτέρα τῶν μικρῶν ἐθνικῶν ἀγορῶν καὶ πολὺ περισσότερον ὀργανωμένη. Ἀλλὰ πρὸς ἐπίτευξιν τούτου ἀπαιτοῦνται ὠρισμένοι βασινοὶ προϋποθέσεις. Καί, ἐν πρώτοις, ἀναγκαῖα εἶναι ποιά τις ἐξίτωσις τοῦ κόστους παραγωγῆς ἐξαρτωμένη ἐκ τῆς θελήσεως τῆς Δημοσίας Ἀρχῆς καὶ τοῦ ὕψους τῶν κοινωνικῶν βάρων.

Ἐξ ἄλλου, δὲν ἔμπορεῖ νὰ νοηθῇ ὀργάνωσις ἐνιαίας εὐρωπαϊκῆς ἀγορᾶς, χωρὶς νόμισμα δυνάμενον νὰ ἀποτελέσῃ τὴν πραγματικὴν βάσιν τῶν ἀξιών.

Ὡς μία ἀπόπειρα οἰκονομικῆς διοργανώσεως τῆς Εὐρώπης θεωρήθη ἡ ἱδρυσίς τοῦ Ὀργανισμοῦ Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Συνεργασίας (ἢ Ο.Ε.Σ.Ε.).

Ἄλλ' ἡ ὀργάνωσις αὐτὴ περιωρίσθη εἰς τὸν ρόλον μιᾶς μηχανῆς τῆς ὁποίας προορισμὸς εἶναι ἡ διανομὴ τῶν δολλαρίων τῶν προερχομένων ἐκ τοῦ Σχεδίου Μάρσαλ. Ἐνεκα τούτου, ὁ Ὀργανισμὸς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Συνεργασίας κρίνεται ὡς ἀκατάλληλος δι' εὐρύτερον οἰκονομικὸν ρόλον. Καὶ τοῦτο ἀκριβῶς ἐνδυναμῶναι τὸν πόθον τῶν εὐρωπαϊκῶν λαῶν, ὅπως χωρήσουν εἰς τὴν ἱδρυσιν μιᾶς Ὀργανώσεως ἡ ὁποία θὰ διέπεται ἐξ ὀλοκλήρου ἀπὸ τὸ εὐρωπαϊκὸν πνεῦμα. Τὴν ἱδρυσιν τῆς Ὀργανώσεως ταύτης προσπαθεῖ νὰ ἀναλάβῃ αὐτὸ τοῦτο τὸ Συμβούλιον τῆς Εὐρώπης, θέτον τέρμα εἰς τὸ περίφημον δόγμα τῶν ἐθνικῶν «αὐταρκειῶν» αἱ ὁποῖαι, κατὰ τὴν γνώμην τῶν σοφωτέρων οἰκονομολόγων τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συμβουλίου, δημιουργοῦν ἀναρχικὴν κατάστασιν, ἐκδηλουμένην κυρίως εἰς τὸ κεφάλαιον τῶν ἐπενδύσεων. Διότι, τῶν ἐπενδύσεων τούτων ἐπωφελοῦνται πολλάκις ἐπιχειρήσεις ἀνταγωνιζόμεναι ἀλλήλας.

Τὸ Συμβούλιον τῆς Εὐρώπης θὰ ἠδύνατο νὰ παρακολουθῇ, νὰ ἐλέγχῃ καὶ νὰ συντονίζῃ χάριν τῆς Εὐρωπαϊκῆς ὁλόκλητης τὰς ὡς ἄνω ἐπενδύσεις, οὐ μόνον διὰ τὸ μέλλον ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ παρόν. Θὰ ἠδύνατο δέ, ἐνδεχομένως, νὰ προβαίη καὶ εἰς ἀναθεωρήσεις τῶν μέχρι σήμερον πραγματοποιηθεισῶν ἐπενδύσεων.

Ἀπὸ τὰς ἐπενδύσεις αὐτὰς καὶ ἀπὸ τὰς βελτιώσεις καὶ τὸν ἐκμοδερνισμὸν τῶν βιομηχανικῶν ἐγκαταστάσεων ἐξαρτᾶται σήμερον, ἐν πολλοῖς, ἡ αὐξήσις τῆς παραγωγῆς καὶ ἡ μείωσις τοῦ κόστους τῶν προϊόντων. Ἐξ ἄλλου, ἡ διεύρυνσις ἢ μᾶλλον ἡ ἐνοποίησις τῆς εὐρωπαϊκῆς ἀγορᾶς, διὰ τῆς ἀφαιρέσεως τῶν παντὸς εἶδους ἐμποδίων ποὺ τὴν διαφράσσουσιν, θὰ ἐνοποιήσῃ 250 ἑκατομμύρια εὐρωπαϊκῶν καταναλωτῶν. Ἡ ἐνοποίησις αὐτὴ θὰ εἶδει νὰ χωρήσῃ μὲ τὰς ἀναγκαῖας προφυλάξεις, μὲ συνετὴν προσδευτικότητα, ὥστε νὰ μειωθοῦν εἰς τὸ ἐλάχιστον αἱ μοιραῖαι ἀναταραχαὶ καὶ αἱ οἰκονομικαὶ ἀπώλειαι, αἱ τὸσον συνήθεις εἰς βεβιασμένας καὶ ἀβασανίστους πραγματοποιήσεις.

Τὸ Συμβούλιον τῆς Εὐρώπης καταβάλλει συνεχῆ προσπάθειαν διὰ νὰ πείσῃ τὰ εὐρωπαϊκὰ κράτη ὅπως δεχθοῦν νὰ ὑπαγάγουν τὰς βασικὰς βιομηχανίας των (τὰς βιομηχανίας - κλειδὰς) καὶ τὴν νομισματικὴν πολιτικὴν των ὑπὸ τὸν ἐλεγχον μιᾶς στρατηγικῆς, οὕτως εἰπεῖν, διευθύνσεως.

Και εις την προσπάθειάν του ταύτην ὑφείλεται και ἡ σύμπηξις τοῦ Ροο^β (Κοινοπραξίας) τοῦ Ἄνθρακος και Χάλυβος, περὶ οὗ θὰ ὀμιλήσωμεν ἀναλυτικώτερον ἐν συνεχείᾳ.

Ἡ κοινοπραξία τοῦ Ἄνθρακος και Χάλυβος ἀποτελεῖ σήμερον τὸ σπουδαιότερον ἐπίτευγμα τῶν προσπαθειῶν τοῦ Ἑὐρωπαϊκοῦ Συμβουλίου, τὸ ὅποτον ἐβοηθήθη καιρίως εις τὰς προσπαθείας του ταύτας ἀπὸ τοῦ Σχεδίου τοῦ τότε ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, κ. Ρομπέρ Σουμάν.

Ἐπὶ τοῦ σχεδίου Σουμάν, τὰ μέλη τῆς Οἰκονομικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἑὐρώπης κατέβαλον μεγάλας προσπάθειας ὅπως πείσουν τοὺς βρετανοὺς συναδέλφους των, και δι' αὐτῶν τὴν Βρετανικὴν Κυβέρνησιν, νὰ προχωρήσῃ εις τοῦτο. Ὅλαι, ἐν τούτοις, αἱ προσπάθειαι των ἀπέβησαν μάταιαι.

Οἱ Ἄγγλοι ἠρνήθησαν μὲ εὐγένειαν ἀλλὰ μὲ σταθερότητα πᾶσαν συμμετοχὴν των εις τὴν διὰ τοῦ Σχεδίου Σουμάν προβλεπομένην Κοινοπραξίαν.

Ἀλλὰ και μεταξὺ τῶν 6 Κρατῶν (Γαλλίας, Δυτ. Γερμανίας, Ἰταλίας, Βελγίου, Ὀλλανδίας και Λουξεμβούργου) ποὺ ἀποτελοῦν τελικῶς σήμερον τὴν Ἰδρυθεῖσαν Κοινοπραξίαν, διεξήχθησαν μακρὰι και πείσιμονες διαπραγματεύσεις, ἀποβλέπουσαι εις τὸν καθορισμὸν τῆς ἔδρας της και εις τὰς λοιπὰς οὐσιώδεις διατάξεις τῆς συμβάσεως.

Τελικῶς ἔγινε δεκτὸν ὅπως ὀρισθῇ τὸ Λουξεμβούργον ὡς ἔδρα τῆς Ἀνωτάτης Ἀρχῆς τῆς Κοινοπραξίας και τὸ Στρασβούργον ὡς ἔδρα τῆς Συνελεύσεώς της.

Ἡ Συνέλευσις τῆς Ἀνωτάτης Ἀρχῆς συνήλθεν ἤδη κατὰ τὰς ἀρχὰς Σεπτεμβρίου 1952 εις τὴν πρώτην της Σύνοδον, ἐν Στρασβούργῳ.

Ἡ ἔναρξις λειτουργίας τῆς Ἀνωτάτης Ἀρχῆς σημειώνει τὴν ἀπαρχὴν τῆς προπαρασκευαστικῆς περιόδου διὰ τὴν Ἰδρυσιν τῆς κοινῆς ἀγορᾶς τοῦ ἄνθρακος και τοῦ χάλυβος μεταξὺ τῶν ἑξ ἠωρῶν.

Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην τὸ κυριώτερον ἔργον τῆς Ἀνωτάτης Ἀρχῆς εἶναι νὰ ἔλθῃ εις ἐπαφὴν μὲ τὰς οἰκείας κυβερνήσεις, τὰς ἐπιχειρήσεις, τὰ ἐργατικὰ σωματεία και λοιπὰς ὀργανώσεις, διὰ νὰ κατατοπισθῇ και εις τὰ γενικά και εις τὰ ἐπὶ μέρους ζητήματα τῆς Κοινοπραξίας.

Μὲ τὴν βοήθειαν τῶν πληροφοριῶν και τῶν στοιχείων τὰ ὅποια ἤδη συγκεντρῶναι ἢ Ἀνωτάτῃ Ἀρχῇ ἐπὶ τῶν ὄρων παραγωγῆς τῶν ἐπιχειρήσεων, τῶν συνθηκῶν διαδιώσεως τῶν ἐργατῶν, τῶν προγραμμάτων ἀνασυγκροτήσεως και ἐκμοδερνισμοῦ τῶν ἐγκαταστάσεων κλπ. θὰ καταστρώσῃ, ἐν στενῇ ἐπαφῇ, μὲ ὄλους τοὺς ἐνδιαφερομένους και πρὸς πλήρη τούτων διαφώτισιν, **μίαν γενικὴν εἰκόνα** τῆς παρουσίας καταστάσεως τῆς Κοινοπραξίας.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς συνολικῆς ταύτης εἰκόνας, οὐ μὴν ἀλλὰ και τῶν ἰδιαιτέρων συνομιλιῶν ἃς θὰ ἔχῃ μὲ τὰς ἑξ κυβερνήσεις και λοιποὺς ἐνδιαφερομένους, ἢ Ἀνωτάτῃ Ἀρχῇ θὰ προβῇ, τότε, εις τὴν ἐκπόνησιν τῶν ἀναγκαίων μέτρων πρὸς Ἰδρυσιν τῆς κοινῆς ἀγορᾶς, ἀφοῦ θεδαίως κάμη προηγουμένως τὰς δεούσας συστάσεις πρὸς τὰς ἑξ Κυβερνήσεις ἵνα προβοῦν εις τὴν θεραπείαν τῶν ὑπαρχουσῶν ἀνισοτήτων εις τὴν φορολογικὴν νομοθεσίαν των, εις τὸν καθορισμὸν τῶν τιμῶν τῶν προμηθειῶν και τῶν ὑποπροϊόντων, αἱ ὅποιαι διαστρεβλώνουσι τοὺς ὄρους συναγωγικισμοῦ.

Ἡδη, ἡ Ἀνωτάτη Ἀρχὴ ἐτοιμάζει τὸν ἔλεγχον τῶν ἐργασιῶν συγκεντρώσεως, τὴν κατάργησιν τῶν διπλῶν τιμῶν καὶ τὸν ἐξοβελισμόν τῶν μεθόδων τῶν καρτέλ.

Κατὰ τὴν διανοομένην ταύτην περίοδον, ἐπίσης, ἡ Ἀνωτάτη Ἀρχὴ διεξάγει διαπραγματεύσεις μετὰ τῆς Μ. Βρετανίας καὶ τῶν ἐκτὸς τῆς Κοινοπραξίας χωρῶν ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν οἰκονομικῶν καὶ ἐμπορικῶν σχέσεων μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῶν χωρῶν τούτων.

Εἰς τὰς διαπραγματεύσεις τῆς ταύτας, ἡ Ἀνωτάτη Ἀρχὴ ἐκπροσωπεῖ ἐπισήμως τὰς ἑξ χωρῶν τῆς Κοινοπραξίας. Ἡ κοινὴ ἀγορά, σύμφωνα μὲ τὴν υπογραφείσαν μεταξὺ τῶν ἑξ χωρῶν σύμβασιν, ὀφείλει νὰ πραγματοποιηθῆ, διὰ μὲν τὸν ἄνθρακα ἑξ μῆνας μετὰ τὴν ἐναρξιν τῶν καθηκόντων τῆς Ἀνωτάτης Ἀρχῆς, διὰ δὲ τὸν χάλυβα μετὰ ὀκτάμηνον. Μὲ τὴν ἐκπορῆν τῶν ἀνωτέρω προθεσμιῶν, τὰ σύνορα καταργοῦνται μεταξὺ τῶν ἑξ χωρῶν τοῦ Σχεδίου Σουμάν, ὡς πρὸς τὸν ἄνθρακα καὶ τὸν χάλυβα.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς καταργήσεως τῶν συνόρων, θὰ ἀρχίσῃ ἡ μεταβατικὴ περίοδος.

Αὕτη θὰ διαρκέσῃ 5 ἔτη, κατὰ τὸν ροῦν τῶν ὁποίων θὰ ἐφαρμοσθοῦν ὠριμένα εἰδικὰ μέτρα ἀσφαλείας, τὰ ὁποῖα θὰ ἐπιτρέψουν εἰς τὴν Κοινότητα τοῦ Ἀνθρακος καὶ τοῦ Χάλυθος νὰ λειτουργήσῃ πλήρως καὶ ἀπροσκόπτως.

Τὰ ὄργανα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινότητος τοῦ Ἀνθρακος καὶ τοῦ Χάλυθος εἶναι τέσσαρα :

Α'. Μία Ἀνωτάτη Ἀρχή, βοηθουμένη ὑπὸ μιᾶς Συμβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς, μὲ ὑπερεθνικὴν ἐξουσίαν, ἀνεξάρτητος τῶν εἰς τὴν Κοινοπραξίαν μετεχουσῶν Κυβερνήσεων καὶ Ἐπιχειρήσεων.

Β'. Μία Κοινὴ Συνέλευσις, ἀποτελοῦσα τὸ πολιτικὸν ὄργανον τῆς Κοινότητος, μὲ χαρακτηριστὰ κοινοβουλευτικὸν ἐφ' ὅσον θὰ ἐκλέγεται ὑπὸ τῶν οἰκείων Βουλῶν καὶ ὄχι τῶν κυβερνήσεων.

Γ'. Ἐν Ὑπουργικὸν Συμβούλιον, τὸ ὁποῖον ἔχει ὡς ἀποστολὴν νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀναγκαίαν ἀρθρώσιν μεταξὺ τῶν ἐξουσιῶν τῆς Ἀνωτάτης Ἀρχῆς καὶ τῶν ἐξουσιῶν τὰς ὁποίας διατηροῦν αἱ κυβερνήσεις, καὶ

Δ'. Ἐν Δικαστήριον, τοῦ ὁποίου ἀποστολὴ εἶναι ἡ ἐξασφάλις τοῦ σεβασμοῦ τοῦ δικαίου ἐν τῇ ἐφαρμογῇ καὶ ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ τῆς Συνθήκης. Τὸ Δικαστήριον τοῦτο εἶναι ταυτοχρόνως ἐν εἶδος Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας καὶ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου, τοῦ ὁποίου ἡ ἀρμοδιότης ἐκτείνεται εἰς τὰς διαφορὰς αἱ ὁποῖαι ἐνδέχεται νὰ ἀνακύψουν μεταξὺ ἰδιωτῶν καὶ τῆς Ἀνωτάτης Ἀρχῆς, ὡς καὶ μεταξὺ κυβερνήσεων καὶ Ἀνωτάτης Ἀρχῆς.

Θμελὴς εἶναι ἡ Ἀνωτάτη Ἀρχὴ μὲ Πρόεδρον καὶ Ἀντιπρόεδρον.

Θμελὴς τὸ Ἀνώτατον Δικαστήριον.

Ἡ Συνέλευσις σύγκεται ἀπὸ 78 μέλη, ἑξ ὧν 18 Γερμανοί, 18 Γάλλοι, 18 Ἰταλοί, 10 Βέλγοι, 10 Ὀλλανδοὶ καὶ 4 Λουξεμβούργοι.

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον εἶναι θμελὴς (1 ἑξ ἐκάστης κυβερνήσεως).

Αὕτη, ὡς ἐξετέθη ἐν γενικαῖς γραμματεῖς, εἶναι ἡ «Εἰδικευμένη Εὐρωπαϊκὴ Ἀρχή» τοῦ Ἀνθρακος καὶ τοῦ Χάλυθος.

Πλὴν αὐτῆς, ὅμως, τὸ Συμβούλιον τῆς Εὐρώπης ἐμελέτησεν, ἤδη εὐθὺς ἑξ

ἀρχῆς, τὰς δυνατότητας τῆς ἰδρύσεως καὶ ἄλλων «εἰδικευμένων Ἑυρωπαϊκῶν Ἐρχῶν», εἰς ἄλλους τομεῖς τῆς οἰκονομικῆς καὶ πολιτικῆς δραστηριότητος καὶ συνεχίζει ἀδιαπτώτως τὴν προσπάθειάν του πρὸς ἐπίτευξιν τῶν ἀντικειμενικῶν του τούτων σκοπῶν.

Ἔτι ἄλλὰ ποῦ ἔγκειται ἡ δικαιολογητικὴ βάση τῆς δημιουργίας «εἰδικευμένων Ἑυρωπαϊκῶν Ἐρχῶν» ;

Αὕτη ἔγκειται :

ΠΡΩΤΟΝ, εἰς τὴν διαπιστωθεῖσαν ἀδυναμίαν τοῦ νεοπαγοῦς εὐρωπαϊκοῦ θεσμοῦ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἑυρώπης νὰ ἐπιτύχῃ τὴν φεδραλιστικὴν ἔνωσιν τῆς Ἑυρώπης διὰ μιᾶς μόνης θαρραλέας πράξεως, λόγῳ —κυρίως— τῆς ἀντιδράσεως εἰς ταύτην τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Μ. Βρεταννίας καὶ τῶν Σκανδιναβικῶν κρατῶν καὶ

ΔΕΥΤΕΡΟΝ, εἰς τὴν δρόμῳφον καὶ ἐπίμονον προσπάθειαν τῶν ἀντιπροσώπων ὄλων τῶν κρατῶν μελῶν τοῦ Ἑυρωπαϊκοῦ Συμβουλίου ὅπως, διὰ τῆς «λειτουργικῆς» λεγομένης μεθόδου (methode fonctionnelle), προχωρήσῃν βαθμιαίως εἰς τὴν κατὰ τομεῖς ὀργάνωσιν τῆς ἐλευθέρως Ἑυρώπης μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι διὰ τῆς σχετικῶς εὐχερσετέρας ταύτης μεθόδου, θὰ ἐπιτευχθῆ ἑραδύτερον ἢ ἐνοποιήσῃ τῆς Ἑυρώπης.

Διαπνεομένη ἀπὸ τὸ εὐρωπαϊκὸν τοῦτο πνεῦμα ἡ Συνέλευσις τῶν Ἀντιπροσώπων ἐν Στρασβούργῳ εἶχεν υἱοθετήσῃ, ἤδη ἀπὸ τοῦ Νοεμβρίου 1950, τὴν κάτωθι «Σύστασιν» πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν τῶν Ἰπουργῶν τῶν 15 μελῶν—κρατῶν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἑυρώπης :

«**Ἡ Συνέλευσις** κρίνουσα ὅτι ἡ πραγματοποιήσις τοῦ σκοποῦ τῆς πρὸς ἰδρύσιν εὐρωπαϊκῆς πολιτικῆς Ἐρχῆς, ἣτις θὰ περιελάμβανεν ὅλα τὰ δημοκρατικὰ κράτη τῆς Ἑυρώπης, δύναται νὰ εὐχερανθῆ ἐκ τῆς ἀναπτύξεως «εἰδικευμένων Ἐρχῶν», ἀρκεῖ νὰ παραμείνωσιν αὗται ἐντὸς τοῦ πλαισίου τοῦ Ἑυρωπαϊκοῦ Συμβουλίου,

» Ἀνανεῶνε καὶ ἐπαναλαμβάνει τὰς προγενεστέρας «Συστάσεις» τῆς καὶ συνιστᾷ, εἰδικώτερον, τὰς ἀκολούθους διατάξεις :

» 1) Ὅπως κατὰ τὴν διαπραγματεύσιν συμβάσεως ἐγκαθιδρουούσης εἰδικευμένην τιὰ Ἐρχήν, τὰ ἐπιθυμοῦντα ταύτην κράτη - μέλη, ὡς καὶ τὰ ὄργανα τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἑυρώπης, ἐνημερώνονται τακτικῶς ἐπ' αὐτοῦ.

» 2) Ὅπως ἡ Ἐρχὴ παραμείνῃ ἀνοικτὴ εἰς πάντα τὰ κράτη - μέλη.

» Ὅπως ὑπομνήματα ὑποβάλλωνται τακτικῶς, ὑπὸ τῶν ὀργανισμῶν ἐλέγχου τῆς Ἐρχῆς, εἰς τὴν Συνέλευσιν καὶ εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν Ἰπουργῶν τῆς Ἑυρώπης διὰ νὰ δύνανται νὰ ὑποβάλλωσιν ἐνδεχομένως πᾶσαν σύστασιν ἢ παρατήρησιν ἀφορῶσαν τὴν λειτουργίαν τῆς Ἐρχῆς.

» 4) Ὅπως ἡ Ἐρχὴ περιλαμβάνῃ ἕνα κοινοβουλευτικὸν ὄργανισμὸν ἐλέγχου, συγκείμενον ἐκ κοινοβουλευτικῶν μελῶν ἐκλεγομένων εἰς τοὺς κόλπους τῆς Συμβουλευτικῆς Συνελεύσεως τοῦ Στρασβούργου μεταξὺ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν κρατῶν - μελῶν.

» Συνιστᾷ ὅπως καταβληθῆ πᾶσα προσπάθεια πρὸς εὐδωσίαν τῶν ἤδη ἀρξασμένων πρωτοβουλιῶν, ὡς ἡ τῆς Ἀνωτάτης Ἐρχῆς διὰ τὸν ἀνθρακα καὶ τὸν χάλυθα, καὶ προωθηθῆ ἡ ἰδέα τῆς συμπήξεως ἀναλόγων Ἐρχῶν εἰς τοὺς τομεῖς

των μορφωτικών και κοινωνικών ζητημάτων, εις την γεωργίαν και την βιομηχανίαν, καθώς επίσης και εις τον τομέα της κοινής αμύνης.

» Αποφασίζει την σύστασιν δύο επιτροπών έπταμελών, υποδεικνυομένων υπό του προεδρείου και επιφορτιζομένων όπως υποβάλωσιν εις την προσεχή σύνοδον της συνελύσεως τα κείμενα τα σχετικά με την ίδρυσιν :

» Μιας «ειδικευμένης Αρχής» διά την γεωργίαν,

» Μιας «ειδικευμένης Αρχής» διά τας μεταφοράς κλπ.»

» Η ιστορική αυτή σύστασις της Συμβουλευτικής Συνελύσεως του Στρασβούργου προς τα κράτη - μέλη, δέν απέβη ματαιία.

» Η μία μετά την άλλην συνιστώνται ήδη, μετά την άνωτάτην υπερεθνικήν Αρχήν του Ανθρακος και του Χάλυβος, αι «ειδικευμένοι Αρχαί», εις τους πλέον νευραλγικούς τομείς της ευρωπαϊκής δραστηριότητος, και αίτιοι εμφανίζονται σήμερον οι οίονοι διά τὸ μέλλον μιας Ἡνωμένης Εὐρώπης.

» Ἄλλ' ἄς ἴδωμεν ποῖαι εἶναι καὶ τί περιεχόμενον ἔχουν αἱ παραιτέρω σφρηματούμεναι «Εἰδικαὶ Εὐρωπαϊκαὶ Αρχαί» με ὑπερεθνικὴν ἐξουσίαν.

» Ἐν πρώτοις, ἡ Εὐρωπαϊκὴ Αρχὴ διά τὴν Γεωργίαν.

» Ἀρχικῶς, ἡ ἰδέα διά μίαν εὐρωπαϊκὴν ὀργάνωσιν τῶν γεωργικῶν ἀγορῶν εἶχε συλληφθῆ, ἤδη ἀπὸ τοῦ 1949, εις τὴν διάσκεψιν τοῦ Οὐεστμίνστερ.

» Τὸν Ἰούνιον τοῦ 1950, ἡ Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ὀργανισμοῦ Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Συνεργασίας προέτεινε τὴν ἴδρυσιν εὐρωπαϊκῆς ἀγορᾶς δι' ὠρισμένα βασικά γεωργικά προϊόντα.

» Ο τ. ὑπουργὸς τῆς Γεωργίας ἐν Γαλλίᾳ κ. Pflimlin, ἐνέκυψε θαύτερον εις τὴν μελέτην τοῦ προβλήματος, με τὴν συνδρομὴν ἀντιπροσώπων τῆς γεωργικῆς τάξεως, με τὸν σκοπὸν ὅπως καταλήξῃ εις μίαν ὀργάνωσιν τῶν εὐρωπαϊκῶν γεωργικῶν ἀγορῶν. Ἡ προσπάθειά του εἶναι ἤδη γνωστὴ ἐκ τοῦ ὀμωνύμου σχεδίου (Plan Pflimlin).

» Ο ὑπουργὸς τῆς Γεωργίας τῆς Ὀλλανδίας κ. Mansholt ἐμελέτησε τὸ ἴδιον πρόβλημα ἀλλὰ προέτεινε σχέδιον ἀφορῶν εἰδικῶς εις τὰ γαλακτοκομικὰ προϊόντα.

» Τέλος, τὸν Αὐγούστον τοῦ 1950, ἡ Εὐρωπαϊκὴ Βουλὴ τοῦ Στρασβούργου ἐνέκρινε τὸ πόρισμα τῆς ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν ὑποθέσεων ἐπιτροπῆς, τὸ ὅποϊον συνίστα εις τὴν Ἐπιτροπὴν τῶν Ὑπουργῶν τῶν Κρατῶν - Μελῶν τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης «τὴν ἴδρυσιν μιᾶς εὐρωπαϊκῆς ὀργανώσεως ἣτις θὰ περιελάμβανε, ὀμοῦ μετὰ τῶν ὑπουργῶν τῆς Γεωργίας, καὶ ἀντιπροσώπους τῆς Συνελύσεως τοῦ Στρασβούργου καὶ ἀντιπροσώπως τῶν γεωργικῶν ὀργανώσεων, ἐθνικῶν ἢ διεθνῶν, ἔργον τῶν ὀποίων θὰ ἦτο νὰ μελετήσουν καὶ προτείνουν τὴν διάρθρωσιν τῶν καταλλήλων Ἀρχῶν, αἱ ὀποιαὶ θὰ ἔδει νὰ ἴδρυθοῦν πρὸς ὀργάνωσιν τῆς παραγωγῆς καὶ τῶν γεωργικῶν ἀγορῶν.

» Ἡδη, ἔχει ἐκπονηθῆ τὸ ὀριστικὸν κείμενον τῆς συμβάσεως πρὸς ἴδρυσιν Ἀνωτάτης Εὐρωπαϊκῆς Αρχῆς διά τὴν Γεωργίαν, σκοποὶ τῆς ὀποίας εἶναι :

A) ἡ δημιουργία βασικῶν θεσμῶν διά μίαν εὐρωπαϊκὴν συνομοσπονδίαν.

B) ἡ ἐπίτευξις πλεονασμάτων 1) διά τὸν γεωργικὸν παραγωγόν, 2) διά τὸν γεωργικὸν ἐργάτην, 3) διά τοὺς ἐργάτας τῆς βιομηχανίας καὶ τοῦ ἐμπορίου, καὶ 4) διά τὸν καταναλωτήν.

Γ) ἡ σημαντικὴ μείωσις τῆς τιμῆς τῶν προϊόντων, διά τῆς ἀυξήσεως τῆς

παραγωγής με την χρησιμοποίησιν τών τεχνικῶν προόδων εἰς τὴν γεωργίαν καὶ τὴν ὀρθολογικὴν ὀργάνωσιν αὐτῆς.

Δ) ἡ ἀνύψωσις τῆς βιοτικῆς στάθμης τοῦ ἀγρότου,

Ε) ἡ ἰσορροπήσις παραγωγῆς καὶ καταναλώσεως.

ΣΤ) ἡ τόνωσις τῶν ἐξαγωγῶν καὶ ἡ μείωσις τῶν εἰσαγωγῶν με σκοπὸν τὴν μείωσιν τῶν ἔλλειμμάτων τῶν ἐμπορικῶν ἰσοζυγίων.

Σήμερον, ἡ γεωργικὴ παραγωγή τῶν κρατῶν - μελῶν τοῦ Συμβουλίου φθάσει περίπου εἰς τὸ ποσὸν τῶν 20 δισεκατ. δολλαρίων. Τὸ σημερινὸν ἔλλειμμα εἶναι 4 δισεκ. δολλ. Κατὰ συνέπειαν ἡ παραγωγή ὀφείλει νὰ ἀυξηθῇ διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ καλύψῃ τὸ ἐμφανιζόμενον ἔλλειμμα.

Ἡ διάθρῳσις τῆς Ἀνωτάτης Εὐρωπαϊκῆς Ἀρχῆς διὰ τὰς γεωργικὰς ἀγορὰς προβλέπει **μῖαν Ἐκτελεστικὴν Ἐπιτροπὴν, ἐν ὑπουργικῶν Συμβουλίων, μῖαν Κοινοβουλευτικὴν Συνέλευσιν καὶ ἐν Ἀνώτατον Δικαστήριον.**

Ἄλλη Ἀνωτάτη Εὐρωπαϊκὴ Ἀρχὴ εἶναι ἡ προβλεπομένη διὰ τὰς μεταφοράς.

Ἡ Εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐπιφορτίσει ἡ Εὐρωπαϊκὴ Βουλὴ τοῦ Στρασβούργου νὰ ἐκπονήσῃ ἓνα σχέδιον Ἀνωτάτης Ἀρχῆς ἐπὶ τῶν Μεταφορῶν, συνηλθε τὸ πρῶτον ἐν Παρισίοις, κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1951. Εἰς τὴν ἐπιτροπὴν ταύτην ἀντιπροσωπεύοντο αἱ Γαλλία, Ἑλλάς, Ἰταλία, Γερμανία, Σουηδία καὶ Μ. Βρετανία. Ἡ Ἐπιτροπὴ υἱοθέτησε τελικῶς ἓνα κείμενον βάσει τοῦ ὁποίου ἡ συνιστωμένη Ἀνωτάτη Ἀρχὴ ὀφείλει νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν πληρεστέραν δυνατὸν χρησιμοποίησιν τῶν μεταφορικῶν μέσων, νὰ ἐνθαρρύνῃ τὰς ἀναγκαίας ἐπενδύσεις καὶ νὰ ἀποφύγῃ τοὺς καταστρεπτικούς ἀνταγωνισμούς. Ἡ Ἀρχὴ θὰ ἔχῃ γενικὴν ἐξουσίαν ἐρεύνης καὶ θὰ συντονίζῃ τὴν δράσιν τῶν διεθνῶν ὀργανώσεων αἰτινες προὔπαρχουν.

Τὸ ἐν χρήσει ὀλικὸν θὰ τυποποιηθῇ. Ἡ Ἀνωτάτη Ἀρχὴ θὰ δύναται νὰ μετέχῃ εἰς τὴν χρηματοδότησιν τῶν σχεδίων τὰ ὁποῖα θὰ παρουσιάζουν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν Εὐρωπαϊκὴν Κοινότητα. Ἡ διάθρῳσις τῆς Ἀρχῆς ταύτης ἐμπνέεται κατὰ μέγα μέρος ἐκ τῆς Κοινοπραξίας τοῦ Ἀνθρακος καὶ τοῦ Χάλυθος. Προβλέπεται, δηλαδὴ, ἡ δημιουργία τῶν ἐξῆς 4 ὀργάνων:

1) Μῖα Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ, ἡ ὁποία θὰ διευθύνῃ τὴν Εὐρωπαϊκὴν Κοινότητα τῶν Μεταφορῶν.

2) Μῖα Κοινοβουλευτικὴ Συνελεύσις, τῆς ὁποίας τὰ μέλη θὰ ἐκλέγωνται μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Βουλῆς τοῦ Στρασβούργου.

3) Ἐνὸς Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου (ἐκ τῶν Ὑπουργῶν τῶν Μεταφορῶν) καὶ

4) ἐνὸς Ἀνωτάτου Δικαστηρίου, τὸ ὁποῖον θὰ ἀποτελῇ διὰ τὰς συμβαλλομένας χώρας ἐγγύησιν κατὰ πάσης παρθέσεως τοῦ Καταστατικοῦ τῆς Ἀνωτάτης Ἀρχῆς τῶν Μεταφορῶν.

Ἐνα μέγα θέμα, τὸ ὁποῖον ἀντεμετώπισεν ἡ Ἐπιτροπὴ διὰ τὴν ἐκπόνησιν τοῦ Σχεδίου Συμβάσεως διὰ τὰς Εὐρωπαϊκὰς Μεταφοράς, ἦτο ἡ ὑπαρξὶς πραγμاتيκῆς ἀναρχικῆς καταστάσεως εἰς τὸν τομέα τῶν εὐρωπαϊκῶν μεταφορῶν συνέπεια τῆς ὁποίας εἶναι αἱ ὑπεβολικαὶ δαπάναι καὶ ἐπιβαρύνσεις τῶν δημοσίων προϋπολογισμῶν, τὰς ὁποίας δὲν θὰ ἠδύναντο πλέον οὗτοι νὰ ὑποστοῦν, ἰδίως

κατὰ τὴν παροῦσαν φάσιν τῶν ἑντατικῶν εὐρωπαϊκῶν ἐξοπλισμῶν.

Ἀπὸ τὰ στοιχεῖα τὰ ὁποῖα εἶχον συγκεντρωθῆ τότε εἰς χεῖρας τῶν μελῶν προέκυπταν διὰ ἐκ μόνου τοῦ συντονισμοῦ τῶν μεταφορῶν ἐν Εὐρώπῃ ἐπὶ ἤρχετο οἰκονομία ἐνδὸς τρισκατομμυρίου γαλλικῶν φράγκων, ἤτοι ἐν δισκατομμύριον ἑκατὸν ἑκατομμύρια χαρτίων ἀγγλικῶν λιρῶν.

Ἰπάρχει, ἐν τούτοις, καὶ τὸ ἄλλο θέμα, τῆς ἀμυντικῆς ἀσφαλείας τῆς Εὐρώπης, τὸ ὁποῖον ὑποχρεώνει ταύτην ἀδηρίτως ὅπως ἀναθεωρήσῃ κατὰ βάσιν τὸ πρόβλημα τῶν μεταφορῶν ὑπὸ τὸ πρῖσμα τῶν νεωτέρων στρατηγικῶν κριτητηρίων. Διότι, πλὴν τῶν οἰκονομικῶν καὶ λοιπῶν εἰδικῶν λόγων, μία ἀνακατάταξις τῶν ἀναγκῶν τῆς Εὐρώπης, ἐπὶ τῇ βάσει καὶ τῶν νεωτέρων στρατηγικῶν κριτηρίων, εἶναι χρήσιμος καὶ ἐπιτευκτὴ.

Ἰπὸ τὴν προβολὴν τῶν ἀνωτέρω δεδομένων, ἐκρίθη ἀναγκαῖα ἡ λήψις τῶν κάτωθι μέτρων :

1) Τὸ εὐρωπαϊκὸν σιδηροδρομικὸν δίκτυον νὰ ὑπαχθῆ ὑπὸ εὐρωπαϊκὸν ἔλεγχον. Ὁφείλουν, δηλαδή, οἱ σιδηρόδρομοι, ἀπαγκιστρούμενοι ἐκ τῆς δημοσίας ἐθνικῆς ὑπηρεσίας νὰ καταστῶν δημοσία εὐρωπαϊκὴ λειτουργία.

2) Μία παράλληλος καὶ ὁμοίμορφος προσπάθεια ὀρθολογικῆς εὐρωπαϊκῆς πολιτικῆς, κατατείνουσα εἰς τὴν κατάργησιν τῶν ἀγόνων ἢ ἀνωφελῶν γραμμῶν.

3) Μελέτη τῶν συνεπειῶν τοῦ ἑντατικοῦ ἐξηλεκτρισμοῦ τῶν σιδηροδρομικῶν δικτύων καὶ χρησιμοποίησις τοῦ πλεονάζοντος ὑλικῶ ὑπὸ τῶν χωρῶν ἐκείνων τῶν ὁποίων ὁ τεχνικὸς ἐξοπλισμὸς εἶναι ἢ δύσχρηστος ἢ ἀνεπαρκής.

4) Ἀγὼν κατὰ τῶν ἐλειμμάτων διὰ τοῦ ὀρθολογισμοῦ καὶ τῆς ἐναρμονίσεως καὶ ὄχι διὰ τοῦ ὑπερξοπλισμοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι μοιραῖον νὰ ἐπαυξάνῃ τὰ ἤδη ὑπάρχοντα ἐλλείμματα.

5) Ἐγκατάλειψις τῶν τιμολογίων προτιμήσεως τὰ ὁποῖα ἐμποδίζουν τὴν δημιουργίαν ὁμαλῶν ρευμάτων ἀνταλλαγῶν.

6) Σθεασμὸς τῆς ἐλευθερίας τοῦ διαμετακομιστικοῦ εὐρωπαϊκοῦ ἐμπορίου καὶ μελέτη πρὸς προοδευτικὴν ἐπαύξεισιν τῶν ἀνταλλαγῶν μεταξὺ Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς Εὐρώπης.

7) Καθορισμὸς κοινῆς στάσεως ἐναντι τῶν ὁμίλων μεταφορῶν, ἐπὶ τῇ τέλει, ὅπως ἀλληλοβοηθῶνται καὶ ἀλληλοσυμπληρῶνται καὶ παύσῃ ὁ μεταξὺ τῶν ἀνταγωνισμὸς, πρὸς ὄφελος τῆς εὐρωπαϊκῆς ὁλότητος καί,

Τέλος, ἐνθάρρυνσις καὶ ἀνάπτυξις τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐπενδύσεων, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐπιτρέψουν τὴν ἐξεύρεσιν ἢ χρησιμοποίησιν κεφαλαίων τὰ ὁποῖα ἀδρανοῦν πρὸς τὸ παρὸν λόγῳ ἐλλείψεως ἐμπιστοσύνης ἢ ἐπαρκῶν ἐγγυήσεων ἐντὸς τοῦ ὑπάρχοντος σήμερον ἐθνικοῦ πλαισίου.

Ἀνεγνωρίσθη ὡσαύτως ὑπὸ ὄλων ὁ κεφαλαϊώδης ρόλος, τὸν ὁποῖον διαδραματίζουν εἰς τοὺς συγχρόνους πολέμους τῶν γοργῶν ἐλιγμῶν καὶ κινήσεων τὰ μεταφορικὰ μέσα.

Κατὰ τὸν δεῦτερον παγκόσμιον πόλεμον, ἡ συμβολὴ τῶν μεταφορικῶν μέσων ὑπῆρξεν ἀποφασιστικὴ.

Εἰς τὰς Ἡν. Πολιτείας, φερ' εἰπεῖν, ἡ ἀπόδοσις μεταφορᾶς ἐνδὸς βαγονίου ἐμπορευμάτων καὶ τὸ μέσον φορτίον ἀμαξοστοιχιῶν, ὑπερεδιπλασιάσθησαν.

Αἱ σιδηροδρομικαὶ μεταφοραὶ ἐπέτρεψαν, ἐπίσης, εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ κατεχομένης χώρας νὰ διατηρήσουν ἐν ζωῇ τοὺς λαοὺς των.

Ἐξ ἄλλου, ἡ ἀρτία ὀργάνωσις τοῦ σιδηροδρομικοῦ δικτύου εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ῥωσίαν, ἐπέτρεψεν εἰς αὐτὴν νὰ ἀντιστη ἐπιτυχῶς εἰς τὴν ναζιστικὴν πλημμυρίδα. Αἱ διαποτάμια μεταφοραὶ καὶ αἱ διὰ τῶν ἐσωτερικῶν διωρῶγων τοιαῦται, προσέφεραν ὑψίστας ὑπηρεσίας κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου, καὶ διὰ τοῦτο ἐκρίθη ἀναγκαῖον νὰ συμπεριληφθοῦν εἰς τὴν συνιστωμένην Ἀνωτάτην Εὐρωπαϊκὴν Ἀρχὴν τῶν Μεταφορῶν.

Τέλος, τὸ ἀεροπλάνον, εἰς τὴν σύγχρονον πολεμικὴν ἐπιστήμην ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ἐναερίους μεταφορὰς, ἐκρίθη τόσον οὐσιώδες, ὅσον εἶναι οὐσιώδες καὶ ἡ ὀργάνωσις πολυαριθμῶν καὶ ἀρτίως ἐξοπλισμένων σχηματισμῶν πεζοῦ ἢ μηχανοκινήτου στρατοῦ. Διὸ καὶ αἱ ἀεροπορικαὶ συγκοινωνίαι συμπεριελήφθησαν εἰς τὸ σχέδιον τῆς ἐκπονηθείσης συμβάσεως διὰ τὰς μεταφορὰς.

Λίαν ἐπιμαχον, μόνον, ὑπῆρξε τὸ θέμα τῆς ἐντάξεως τῶν ἐμπορικῶν στόλων εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ἀρχήν, ἐξ ἀντιρρήσεων τὰς ὁποίας προέβαλεν, ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑλλάδος, ὁ ἔχων τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλήῃ πρὸς ὑμᾶς, διότι ἔκρινεν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἀφαιρεθῆ ἡ δημιουργικὴ πρωτοβουλία ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας ἐφοπιστάς καὶ ναυτικούς, χάρις εἰς τὴν ὁποίαν δεκάδες χιλιάδων ἀνδρῶν ἐργάζονται σήμερον, συντηροῦντες πολυμεεῖς ἐν Ἑλλάδι οἰκογενεῖας καὶ πλουτίζοντες τὴν ἐθνικὴν μας οἰκονομίαν ἀπὸ νωπὸν συνάλλαγμα, τὸ ὁποῖον εἰσρέει συνεχῶς ἐν αὐτῇ.

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῶν Μεταφορῶν ἐδέχθη ὡς βασιμους τὰς ἀντιρρήσεις μας καὶ ἐξήρσε τὴν ποιντοπόρον ναυτιλίαν μας ἐκ τῆς συμβάσεως, καθὼς καὶ τὴν μικρὰν ἀκτοπλοῖαν. Ἐνέταξε δ' ἐν αὐτῇ μόνον τὴν μέσην ἀκτοπλοϊκὴν ναυτιλίαν.

Τὸ Συμβούλιον τῆς Εὐρώπης, μὲ τὴν ἴδρυσιν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἀρχῆς Μεταφορῶν, ἡ ὁποία δὲν θὰ βραδύνη, ἐλπίζει ὅτι ἐπιτελεῖ σοβαρὰν πρόοδον πρὸς πραγματοποιήσιν τῶν σκοπῶν του, ἐμμέσως, μετὰ τὴν ἀποτυχίαν του εἰς τὴν φεδεραλιστικὴν ἀπόπειραν.

Ἐτερος εὐρωπαϊκὸς θεσμός, ὁ ὁποῖος ἐκπονεῖται ἀπὸ μακροῦ καὶ ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται ἐν τῇ τελειοῦσθαι, εἶναι ἡ *Εὐρωπαϊκὴ Ἀμυντικὴ Κοινότης*.

Ἡ ἰδέα τῆς νέας ἀνωτάτης Ἀρχῆς ἐρρίφθη ὑπὸ τοῦ Πρωθυπουργοῦ τῆς Μ. Βρετανίας κ. Οὐίνστον Τσώρτσιλ. Κατὰ τὴν σύνοδον τῆς Εὐρωπαϊκῆς Βουλῆς τοῦ Αὐγούστου 1950, ὁ κ. Τσώρτσιλ ὑπέβαλε μίαν πρότασιν διὰ τῆς ὁποίας ἐζητεῖτο ἡ «ἔκθεσις δημιουργία ἡνωμένου εὐρωπαϊκοῦ στρατοῦ, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ἐνὸς εὐρωπαϊκοῦ ὑπουργοῦ Ἀμύνης, ὑπαγομένου ὡσαύτως ὑπὸ κοινὸν εὐρωπαϊκὸν ἔλεγχον, ἀληθῶς δημοκρατικόν».

Ὡς ἀντιλαμβάνεται πᾶς τις, δὲν πρόκειται πλέον περὶ τῶν μικρῶν ἢ μεγάλων ἐθνικῶν στρατῶν, οἱ ὁποῖοι, κατὰ τὸν ροῦν τῶν αἰῶνων, συνεκρότουσιν συμμαχίας μεταξὺ των. Πρόκειται περὶ ἐνιαίου εὐρωπαϊκοῦ στρατοῦ, συγκειμένου βεβαίως ἐκ στρατιωτικῶν δυνάμεων τὰς ὁποίας θὰ προσέφερον ἐκάστη ἐκ τῶν συμβαλλομένων χωρῶν ἀλλ' ἀποτελοῦντος, ἐν τῷ συνόλῳ του, δύναμιν εὐρωπαϊκῆν, ἐκφεύγουσαν ἀπὸ τὰ στενώτερα ἐθνικὰ πλαίσια καὶ μὴ δεχομένην διαταγὰς ἐξ ἐνὸς ἐκάστου ἔθνους, ἐξ οὗ προέρχεται, ἀλλὰ μόνον ὑπακούουσαν καὶ πειθαρχοῦσαν εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν αὐτῆς διοίκησιν.

Ὡς εἶναι ἐπόμενον, ἕνας τοιοῦτος στρατὸς πρέπει νὰ συγκροτηθῆ ἀπὸ σοβαρὰς δυνάμεις, διὰ νὰ δυνηθῆ — ἐάν ποτε παραστῆ ἀνάγκη — νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν Εὐρώπην. Ἐὰν ὁ στρατὸς αὐτὸς δὲν εἶναι ἐξ ἀρχῆς ἰσχυρὸς, ἀλλὰ μόνον τὴν Εὐρώπην. Ἐὰν ὁ στρατὸς αὐτὸς δὲν εἶναι ἐξ ἀρχῆς ἰσχυρὸς, ἀλλὰ μόνον συμβολικὸς ἢ ἀνεπαρκῆς, ἐγκυμονεῖ σοβαροὺς κινδύνους ἀφ' ἑαυτοῦ. Διότι, ἀφ' ἑνὸς μὲν θὰ παρεῖχε μίαν ψευδαίσθησιν ἀσφαλείας εἰς τοὺς εὐρωπαϊκοὺς λαοὺς, οἷτινες θὰ ἐπανεπαύοντο ἐπ' αὐτοῦ, ἀφ' ἑτέρου δὲ θὰ ὑπεδαύλιζε καὶ θὰ προσεκάλει, λόγῳ ἀκριβῶς τῆς ἀνεπαρκοῦς δυνάμεώς του, τὴν βουλιμίαν ἄλλων ἰσχυροτέρων ἐχθρικών στρατῶν.

Τὸ θέμα ὅμως τῆς δημιουργίας πραγματικῶς ἰσχυροῦ εὐρωπαϊκοῦ στρατοῦ προσκόπται εἰσέτι εἰς ἐμπόδια τὰ ὅποια δὲν δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ὡς ἀνυπέβλητα.

Καὶ τὰ ἐμπόδια αὐτὰ εἶναι ἀφ' ἑνὸς μὲν ἢ πρὸς συντήρησιν μεγάλου στρατοῦ, ἀδυναμία τῶν Ἐθνικῶν προϋπολογισμῶν τῶν μετεχόντων τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἀμυντικῆς Κοινότητος κρατῶν ἀφ' ἑτέρου δὲ ἢ δυσπιστία τῆς Γαλλίας σχετικῶς μὲ τὴν ἀναβίωσιν τοῦ Γερμανικοῦ στρατοῦ.

Ἐξ ἄλλου, ἡ Μ. Βρετανία ἀρνεῖται τὴν συμμετοχὴν δυνάμεών της εἰς τὸν εὐρωπαϊκὸν στρατόν, μολονότι προσφέρεται νὰ διατηρήσῃ ἐπὶ τῆς ἡπειρωτικῆς Εὐρώπης τὰς ἐθνικὰς της δυνάμεις. Εἶναι, ἐν τούτοις, ἄξιον ἀπορίας τὸ γεγονός τῆς ἐπιμόνου ἀρνήσεως τῆς Μ. Βρετανίας νὰ συμμετάσχῃ εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ἀμυντικὴν Κοινότητα, μολονότι ὁ νῦν πρωθυπουργὸς της εἶναι ὁ ἐμπνευστῆς — ὡς εἶδομεν ἀνωτέρω — τῆς ἰδέας τῆς συγκροτήσεως εὐρωπαϊκοῦ στρατοῦ. Ἴσως, ἢ διὰρθρωσις τοῦ Commonwealth, τῆς Βρετανικῆς δηλαδὴ Κοινοπολιτείας, νὰ ἀποτελῆ εἰλικρινῶς ἕνα κώλυμα διὰ τὴν Ἀγγλίαν, καὶ ὁ Πρωθυπουργὸς της κ. Τσῶρτσιλ, εἰς στιγμὴν εὐρωπαϊκοῦ ἐνθουσιασμοῦ του, καὶ δταν εὐρίσκατο ἐκτὸς τῆς Ἀρχῆς, νὰ ἐξεστῆμισε τὰς ὥρας ἐκεῖνας λέξεις εἰς τὴν Συνέλευσιν τοῦ Στρασβούργου, χάρις εἰς τὰς ὁποίας, ἄλλως τε, ὀφείλεται καὶ ἡ ὑπὸ ἐκκόλαψιν Εὐρωπαϊκῆ Ἀμυντικῆ Κοινότητος.

Πλὴν τῶν ὡς ἄνω ἐξ Ἀνωτάτων Εὐρωπαϊκῶν Ἀρχῶν, τὰ 6 μέλη τῆς Κοινοπραξίας τοῦ Ἀνθρακος καὶ τοῦ Χάλυβος καταβάλλον εἰλικρινεῖς προσπάθειας, αἷτινες φαίνεται ἐσχάτως νὰ εὐδοοῦνται, διὰ τὴν δημιουργίαν μιᾶς **Πολιτικῆς Κοινότητος**.

Ἄν καὶ ἡ δημιουργία εὐρωπαϊκῆς πολιτικῆς κοινότητος, ἔστω καὶ ἀρχικῶς περιωρισμένης μεταξὺ τῶν ἐξ χωρῶν τῆς ἡπειρωτικῆς Εὐρώπης, δηλαδὴ τῆς Δ. Γερμανίας, τῆς Γαλλίας, τῆς Ἰταλίας, τοῦ Βελγίου, τῆς Ὀλλανδίας καὶ τοῦ Λουξεμβούργου, δὲν λύει αὐτομάτως τὸ θέμα τῆς ἐνοποιήσεως τῆς Εὐρώπης. Διότι δὲν εἶναι δυνατόν τὸ καθεστῶς τῶν οικονομικῶν ἐθνικῶν αὐταρκειῶν ἐν Εὐρώπῃ, τὸ ὅποιον διαρκεῖ ἐπὶ τόσα μακρὰ ἔτη καὶ ἔχει βαθεῖας τὰς ρίζας του, νὰ ἐξοβελισθῆ διὰ μιᾶς ἀπλῆς πράξεως.

Τοῦτο, βεβαίως, δὲν διαφεύγει τὴν προσοχὴν τῶν μὲ τόσον ζῆλον ἐπιδιδομένων εἰς τὴν κατάστρωσιν τοῦ καταστατικοῦ τοῦ νέου εὐρωπαϊκοῦ θεσμοῦ. Διὰ τοῦτο ἐπιδιώκουν τὴν δημιουργίαν ἑνὸς ὀργανισμοῦ ἔχοντος περιωρισμένας μὲν ἀρχικῶς ἀρμοδιότητας ἀλλ' ἰσχυρὸν δυναμισμόν.

Μὲ ἄλλας λέξεις, ἡ ὑπὸ ἴδρυσιν νέα ἀνωτάτη εὐρωπαϊκὴ Ἀρχή, σφυρηλατεῖ θεσμοὺς ἱκανοὺς νὰ δεχθοῦν οὐ μόνον τὴν δικαιοδοσίαν τὴν ἤδη προβλεπο-

μένην ἐν τῇ διεθνῇ ἰδρυτικῇ πράξει τῆς Κοινοπραξίας τοῦ Ἄνθρακος καὶ τοῦ Χάλυδος ἀλλὰ θεσμοὺς δυναμένους νὰ χρησιμεύσουν ὡς πλαίσια διὰ μίαν εὐρωπαϊκὴν συνεργασίαν περισσότερον ἐκτεταμένην.

Αἱ διαρθρώσεις τῆς προβλέπονται τοιαῦται ὥστε νὰ ἐξασφαλίζουν καὶ νὰ ἀνανεώσουν συνεχῶς μίαν ἰσορροπίαν μεταξὺ τοῦ γενικοῦ συμφέροντος ἀφ' ἑνὸς καὶ τοῦ συμφέροντος τῶν κρατῶν - μελῶν ἀφ' ἑτέρου.

Αἴφνης, τὸ Κοινοβούλιον τῆς Κοινότητος προβλέπεται νὰ εἶναι κατὰ τοιοῦτον τρόπον συγκεκροτημένον ὥστε τὸ ἓν σκέλος του νὰ ἐκπροσωπῇ ἀπ' εὐθείας τὴν κοινὴν γνώμην τῆς Εὐρώπης τὸ δὲ ἕτερον νὰ ἐναρμονίζῃ τὴν πολιτικὴν τῆς Κοινότητος μὲ τὰ μόνιμα συμφέροντα τῶν Κρατῶν - Μελῶν.

Ἐν ἀνώτατον δικαστήριον θὰ ἀποτελῇ τὴν ἀνωτέραν βαθμίδα προσφυγῆς τῶν συνησπισμένων δυνάμειν.

Ἄλλὰ, διὰ νὰ προκόψῃ ὁ θεσμὸς οὗτος, ἀπαιτεῖται ὅπως τὰ μέλη του παραιτηθῶν ἀπὸ ἕνα μεγάλο τμήμα τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας των, πρὸς ὄφελος αὐτοῦ. Τοῦτο εἶναι βεβαίως δύσκολον ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀκατόρθωτον.

Καὶ ἐπειδὴ δὲν πρέπει οἱ εὐρωπαϊκοὶ λαοὶ νὰ δρέψουν καὶ ἑτέραν ἀπογοήτευσιν, ὀφείλουν οἱ ἐντεταλμένοι εἰς τὴν ἐκπόνησιν τοῦ καταστατικοῦ χάρτου τῆς εὐρωπαϊκῆς πολιτικῆς κοινότητος νὰ χωρήσουν εἰς τὸ ἔργον των μὲ πᾶσαν περὶ σκεψιν, ἐπιδεικνύοντες ὅτε μὲν τόλμην διὰ νὰ δημιουργήσουν κάτι τὸ πραγματικῶς νέον καὶ ἐπωφελές, ὅτε δὲ σύνεσιν ὥστε νὰ μὴ διακυβευταί ἡ εὐστάθεια καὶ ἰσορροπία τοῦ νέου διεθνoῦς θεσμοῦ.

Εὐτυχῶς, ἡ ἐξαιρετικὴ προσωπικότης τοῦ Γεωργίου Bidault, ὅστις προϋσταταί σήμερον τῶν ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας καὶ εἶναι ὁ πλέον ἐνθερμὸς θιασώτης τῶν Εὐρωπαϊκῶν Ἀνωτάτων Ἀρχῶν ἐν τῷ πλαισίῳ τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης, ἐγγυᾶται τὴν εὐδωσίαν τῆς καταβαλλομένης προσπάθειας.

Αὐτοὶ εἶναι, ὡς ἐξετέθησαν ἐν συντομίᾳ, οἱ νέοι θεσμοὶ οἱ ὅποιοι σφυρηλατοῦνται μέσα εἰς τὰ πλαίσια τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης.

Ἡ δυστοκία τοῦ προηγῆθαι τῆς ἐκμεινύσεως τινῶν ἐξ αὐτῶν, προδίδει ἀκριβῶς τὴν ρωμαλότητα των. Ὑπάρχουν βεβαίως ἀκόμη δισταγμοὶ διὰ τὴν προκοπὴν των. Πολλὰ ἔρωτηματικά, ἀναπηδῶντα εἰς τὸ βάθος τῆς σκέψεώς μας, ἀνανεοῦν μίαν ἀπάντησιν κατηγορηματικώτεραν ἀπὸ τὴν δοκιμασίαν ἣν θὰ ὑποστοῦν αἱ ὑπερθετικαὶ ἐξουσίαι ἐν τῇ πράξει. Εἶναι πάντως ἀναντίρρητον, ὅτι ἐξομαλῶνουν βαθμιαίως τὸ ἔδαφος διὰ τὴν εὐρωπαϊκῶν ἐνότητα.

Ἡ ἐνότης αὐτῇ ἴσως ἀπαιτήσῃ ἀκόμη χρόνον μακρόν.

Ἄλλὰ δὲν θὰ λείψουν οἱ μαχηταὶ οἱ ὅποιοι θὰ συνεχίσουν τὸν τραχὺν ἀλλ' ὠραῖον ἀγῶνα. Διότι ἡ ἔνωσις τῆς Εὐρώπης ἀποτελεῖ σήμερον, εἰπέροποτε καὶ ἄλλοτε ἐξῳφθαλμὸν ἀναγκαιότητα καὶ σωτηρίαν διὰ τοὺς λαοὺς τῆς δοκιμασθεῖσης ἡπείρου μας.

Καὶ διὰ νὰ συμπεράνωμεν, ἠγνωμένοι οἱ λαοὶ τῆς Εὐρώπης θὰ ἀπετέλουν, ὁμοῦ μὲ τὰς ὑπερποντίους προεκτάσεις των, μίαν εὐρείαν καὶ ἀρκούντως αὐτόνομον ἀγοράν, ἐπὶ τῆς ὁποίας θὰ ἠδύναντο βασίμως νὰ ὑπολογίζου.

Δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας, οἱ ὅποιοι γνωρίζομεν πῶς ἠφανίσθη ἡ πατρίς μας εἰς τὴν ἀρχαιότητα, δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχουν δισταγμοὶ καὶ ἀμφιταλαντεύσεις.

Η ΑΝΑΣΥΝΤΑΞΙΣ ΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΥΠΟ ΤΟΥ Κ. ΣΤΥΛ. Κ. ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ

Σκοπός τῆς παρούσης ἐργασίας εἶναι ἡ διερεύνησις τοῦ προβλήματος τῆς διοικητικῆς ὀργανώσεως τῆς χώρας μας καὶ ἡ μελέτη τῶν τρόπων τῆς ἐπιλύσεώς του. Θὰ καταβληθῆ προσπάθεια ὅπως ἡ ἀνάπτυξις τοῦ θέματος διατυπωθῆ κατὰ τρόπον σαφῆ καὶ εὐκρινῆ καὶ ὅπως ἡ παρακολούθησις του καταστῆ δυνατὴ ἄνευ δυσκολιῶν. Τεχνικοὶ ὄροι ἐξαιρετικῶς μόνον θὰ χρησιμοποιηθοῦν ἢ ὅλη δὲ ἔρευνα θὰ περιστραφῆ περὶ τὰ γενικώτατα θέματα τοῦ ὅλου ζητήματος, ἀποφευγομένης τῆς συζητήσεως τῶν λεπτομερειῶν. Κυρία πηγὴ τῆς παρούσης ἐργασίας εἶναι ἡ ἐπὶ μίαν εἰκοσαετιῶν περίπου παρακολούθησις τῆς λειτουργίας καὶ ὀργανώσεως τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν, ἡ ἄμεσος αὐτῶν παρατήρησις, ἡ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον συμμετοχὴ εἰς τὸ δημόσιον λειτουργήμα καὶ ἡ ἐκ πάντων τούτων συγκομισθεῖσα ὑπὸ τοῦ γράφοντος τὸ παρὸν πεῖρα.

Ἡ ἐπέκτασις τῶν ἀρμοδιοτήτων τοῦ Κράτους καὶ τὸ πρόβλημα τῆς διοικ. ὀργανώσεως

Ἐν ἀπὸ τὰ ἰδιαίχοντα χαρακτηριστικὰ τοῦ 20οῦ αἰῶνος εἶναι ὡς γνωστὸν ἡ συνεχῆς ἐπέκτασις τῶν ἀρμοδιοτήτων τοῦ Κράτους. Πολλοὶ εἶναι οἱ παράγοντες ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ὁποίων αἱ ἀρμοδιότητες τοῦ συγχρόνου δημοκρατικοῦ Κράτους αὐξάνονται συνεχῶς. Μεταξὺ τῶν παραγόντων τούτων οἱ πλείστοι καὶ οἱ κυριώτεροι ἐκπορεύονται ἀπὸ τὸν τομέα τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς. Ἡ ἐξέλιξις τῆς οἰκονομίας κατὰ τὸ τελευταῖον τέταρτον τοῦ 19ου αἰῶνος, ἰδίᾳ δὲ κατὰ τὸν παρόντα αἰῶνα καὶ συγκριτικῶς αἱ βαθμιαῖαι μεταμορφώσεις τοῦ κεφαλαιοκρατικοῦ συστήματος (ἀνάπτυξις συνδικαλισμοῦ καὶ γενικῶς τῆς ὁμαδικῆς δράσεως εἰς τὴν κοινωνίαν, ἀνάπτυξις μονοπωλιακῶν ὀργανώσεων εἰς τὴν παραγωγὴν καὶ τὸ ἐμπόριον, ἀνάπτυξις παρεμβατισμοῦ, ἐμφάνισις μορφῶν μεικτῆς οἰκονομίας, διαμόρφωσις συστημάτων ἐξωτερικῶς ὀργανουμένης οἰκονομίας, ἐφαρμογὴ ἀρχῶν πλήρους ἀπασχολήσεως καὶ κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως κλπ.) ἐπέβαλον τὴν διεύρυσιν τῶν ἀρχικῶν ἀρμοδιοτήτων τοῦ Κράτους καὶ τὴν ἐπαύξησιν αὐτῶν διὰ νέων.

Ἡ ἐπέκτασις καὶ αὐξήσις αὕτη τῶν ἀρμοδιοτήτων τοῦ Κράτους εἶναι ἐπὶ πλεόν

Ἐυχόμεθα τὴν ἐνωσιν τῆς Εὐρώπης. Διότι πρῶτοι οἱ πρόγονοί μας συνέπηξαν τὰς περιφρήτους ἀμφικτυονίας.

Ἄλλ' εὐχόμεθα περισσότερον τὴν εὐρωπαϊκὴν ἐνωσιν, διότι γνωρίζομεν ὅτι ἂν τὸ ἔθνος μας ὑπέστη καθίξῃσιν εἰς παλαιότερους χρόνους, τοῦτο συνέβη διότι ἐγγώρισε, ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν καὶ ἀπὸ κράτος εἰς κράτος, τὰς ἰδίας τυφλάς καὶ ἀδυσωπήτους ἐριδας καὶ ἀντιζηλίας.

Ὁ μέγας ρόλος τοῦ Δημοσθένους ἦτο νὰ υπενθυμίζῃ εἰς τὰς σπαρασσομένας Ἑλληνίδας πόλεις νὰ ἡμοιοῦσιν καὶ ἐξέλθουν ἀπὸ τὸν μωρὸν ἀπομονωτισμὸν των. Ἡγωνίσθη ὁ μέγας ἐκεῖνος ρήτωρ, ἀνεπιτυχῶς, πρὸς συγκερασμὸν τοῦ πατριωτισμοῦ τῶν Ἀθηναίων, τῶν Σπαρτιατῶν καὶ τῶν Θηβαίων εἰς *ἓνα μοναδικὸν πατριωτισμὸν* : τὸν πατριωτισμὸν τῶν Ἑλλήνων.

Τοῦτ' αὐτὸ πρέπει νὰ συμβῆ σήμερον διὰ νὰ σωθῆ καὶ εὐημερήσῃ ἡ Εὐρώπη.

Συγκερασμὸς τῶν ἐθνικῶν πατριωτισμῶν μετὰ τοῦ γενικωτέρου ἰδεώδους.

Τοῦ ἰδεώδους μιᾶς μεγάλης εὐρωπαϊκῆς πατρίδος, παράπλευρα πρὸς τὰ ἐθνικὰ ἰδανικά.